

“Traces of writing”

A tribute to the poets of the burned books

A work in acrylic, India ink and ash on 12 canvases, each 50 x 50 x 5 cm

Ruth Neureiter 2010

4 horizontal panels

3 vertical panels

With a 5 cm gap between each

Total area 160 x 215 cm

First impulses

I got my first impulses for this work from a lyric performance by Sylvie Bantle and Tina Reuther during the Brandloch Festival at Castle Seefeld in May 2009. However, I soon dismissed the idea because my initial ideas for approaching the topic were anchored exclusively in the realm of the concrete while I wanted to stay true to myself in adhering to abstract art.

Barely had I decided to distance myself from the topic, for the aforesaid reason, I saw the whole work in a dream:

Panels with a red background and white traces of writing

Stacked over one another in many layers.

I felt obliged to pursue my inner imperative.

Not knowing how to realise it was no reason to stop. I wanted to get to the bottom of these traces.

I divided the surface into 12 squares.

The number 12

Stands for the 12 tribes of Israel, but it also spans a bridge to the New Testament – the 12 apostles, because it was both Jews and non-Jews whose books were burned. 12 also stands for the 12 moons that structure the rhythm of our years and our lives.

Divided into 2 blocks of 6 panels each, the 2 is reminiscent of the two Tablets of the Law, the basis for a successful life.

The colour red

Red is the colour of the setting sun, allowing the day shine forth one last time in a warm light before night sets in.

Here red symbolizes the colour of blood, which pulsates through every living being, reminding us of the blood that was shed, but also reminiscent of the heart and soul with which the poets followed the inner traces of their tomes.

Red also stands for the fire that many books, and people, fell victim to.

Red is the colour of love, which surrounds everything that happened, aiming at not forgetting, not covering anything up, but changing everything gradually.

The colour white

White are the traces of writing, written in white India ink. India ink cannot be painted over; it shines through the layers of paint, time and again. The colour white symbolizes whatever is white within us, but also whatever is wise. These are traces that get lost

and traces that can be picked up again. They stand for the destinies of poets, their families and friends, and their books. They are stories of emigration, of exile, of families and friendships torn asunder, of not knowing what is happening to your loved ones, of worry and yearning for the children. Divining only a part of what it must have been like, of what happened, I delved into this work.

The ash

And then there is ash. Reminiscent of the fire, but also of the material, that everything that has been, turns into, it returns to the earth, is picked up by the wind, and carried forth in an altered form.

That way everything ever written, or thought about, remains in this large, unimaginable universe.

The traces of writing in ash were created with a twig – “Zweig” in German, remindful of Stefan Zweig, representative of all writers and poets of the time.

Tribute

With “traces of writing” I would like to pay a tribute to the poets of the burned books, I bow before them, I trace a path that leads beyond the hangman-victim paradigm: to the prospect of a transformation through mutual recognition.

Acknowledgements

I would like to thank Sylvie Bantle and Tina Reuther for the initial impulses and all those who encouraged me not to press forward with this work, like Prof. Siegfried Karrer, who supported me throughout my work by being there for me in a very special way at the Art Academy Mondsee.

Übersetzung Guido Zimmer

"עקבות כתיבה" מחווה למשוררי הספרים השרופים
עבודה באקריל, טוש ואפר על 12 מסגרות בד, 50 X 50 X 5 כל אחת
רות נירייטר, 2010

4 לוחות תמונות רוחביות
3 לוחות תמונות אורכיות
עם 5"0 מ"מ מרחב בין כל לוח
שטח כללי 160 X 215

אימפולסים ראשונים

האימפולסים הראשונים לעבודה זו ניתנו לי על ידי הופעה לירית של טינה רויטר בטירת זפלד במאי 2009 במסגרת פסטיבל "ברנדלוך".
מהר מאוד ויתרתי על רעיון זה, היות והרעיונות שלי להתמודדות עם נושא זה נתקעו תמיד בתיאורים על ידי חפצים. אני רציתי לשמור אמונים לאופן הציור האבסטרקטי שלי.
לאחר שהחלטתי להתרחק מנושא זה, בשל הסיבות המוסברות, הציגה את עצמה העבודה המלאה בחלום:

לוחות אדומים בבסיס עם עקבות כתיבה לבנים

מונחים בשכבות רבות אחד על השני.
כך הרגשתי כי אני עונה על הדרישות הפנימיות שלי. לא לדעת כיצד, לא היה תקף יותר. אני אוכל לעקוב אחר העקבות.
חילקתי את השטחים ל-12 ריבועים.

המספר 12

מתייחס לשניים עשר שבטי ישראל, אך גם בונה גשר לברית החדשה עם 12 השליחים, כי כתביהם של יהודים וגם לא יהודים נשרפו. המספר 12 עומד גם בשם שניים עשר הירחים, בסיס קצב השנה והחיים שלנו.
החלוקה לשני עמודים עם 6 לוחות כל אחד מזכירה את השניים את שני לוחות הברית של עשרת הדיברות, בסיס לחיים מוצלחים.

הצבע אדום

אדום הוא צבע השקיעה, המאיר פעם אחרונה על היום ונוסך עליו אור חם, לפני שהלילה יורד עליו.
אדום מסמל כאן את צבע הדם, המביא כל חי לפעום, מזכיר דם, שנשפך, אך גם את תשוקת המשוררים בה הם עקבו אחר עקבות הכתיבה הפנימיים שלהם.
אדום מזכיר כאן את האש, בה נפלו קורבן לא רק ספרים רבים, גם בני אדם.
אדום הוא צבע האהבה, הנותנת משכב רך לכל דבר שקרה, לא כדי לשכוח, לא כדי להסתיר, אלה כדי לשנות בסוף היום.

הצבע לבן

לבנים הם עקבות הכתיבה, כתובים בטוש לבן. אי אפשר לצבוע על טוש, הוא מופיע כל פעם מחדש מעבר לשכבות צבע המונחות עליו. הצבע הלבן מסמל כל דבר לבן, אך גם את החכם אצלינו. אלו עקבות הנעלמים וכאלה שניתן להחזיק בהם מחדש. הם עומדים בשם גורלם של המשוררים, גורל משפחותיהם וחבריהם וספריהם. אלה סיפורים על הגירה, על גלות, על משפחות וחברויות שנקרעו אחת מהשניה, על חוסר המידע אחד על השני, על דאגה וכמיהה לילדים. כחלק ממה שתיארתי לעצמי שאני יודעת על כל מה שקרה הקדשתי את עצמי לעבודה זו.

האפר

וכאן האפר. המזכיר את האש, אך גם המזכיר את החומר אליו נופל כל דבר שהיה קיים, המתקשר עם האדמה, המורם על ידי הרוח ונישא הלאה בצורה משתנה. כך הופך כל דבר הנכתב, הנחשב במרחב גדול בלתי מתואר בכל זאת לבטל. העקבות הכתובים באפר, כתובים בעזרת "צווייג" – בגרמנית ענף - המזכירים את הסופר שטפן צווייג כנציג תקופתו.

הכרה

עם "עקבות כתיבה" ברצוני לתת את הכבוד למשוררי הספרים השרופים, להשתחוות לפניהם, להניח עקבות המעירים את תשומת הלב מעבר לעיקרון הפושעים והקורבנות: לאפשרות התהפוכה דרך הכרה הדדית.

תודה

תודתי נתונה לסילבי בנטלה וטינה רויטר על האימפולסים הראשונים ולכל אלה, שעודדו אותי חזר ושנה לעשות עבודה זו, כמו לפרופסור זיגפריד קארר, שתמך בי באופן ובצורה המיוחדים לו במהלך עבודתי באקדמיית ארט מונדזה בעצם היותו נוכח.

Übersetzerin: Shimrit Härtl